

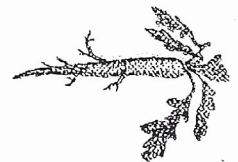
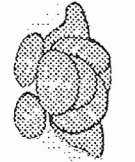
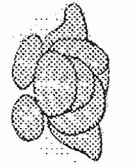
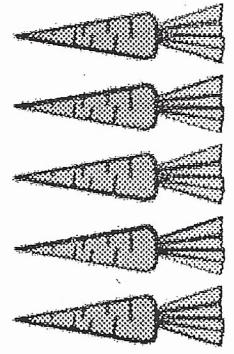
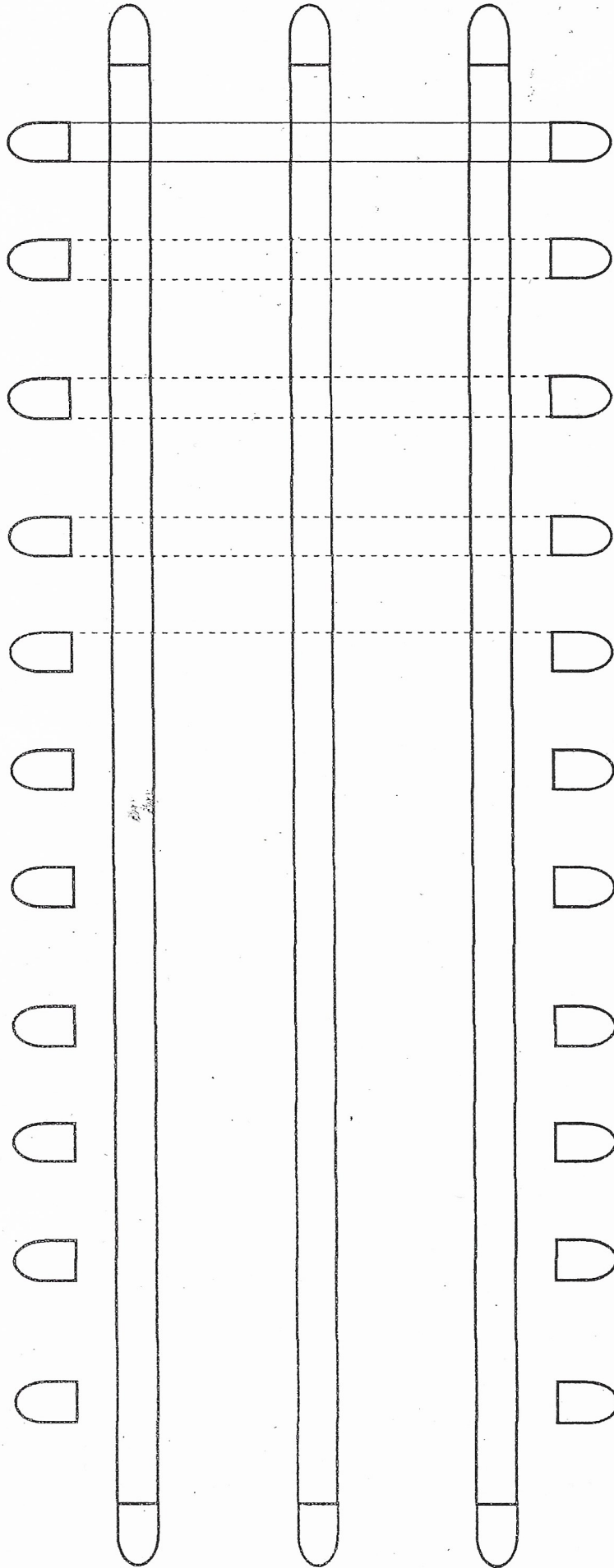
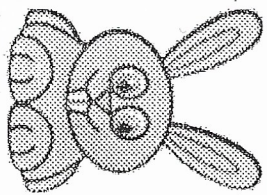
Co vidíš ?

Spoj tečky do čar a uvidíš

Vrabci

Típ, típ, típ,
vrabec vrabce štíp.
Poprali se na keřčku,
vytrhli si no neříčku

O udiveném divokém králíčkoví

Byl jednou jeden sedě chlupatý divoký králíček, který se jmenoval Skoček. Bydlel s maminkou v pělšku v křovinách pod mezi velkého mrkvového pole a u louky plné pampelišek, takže se měli dobře. Jednou, když maminka nebyla doma, šly kolem děti. Možná na mrkvičku, možná do lesa. Skoček nevěděl, že má učet, a tak se díval, co že je to za zvířátka.

„Jéjda, ti mají krásné kalhotky, no totototo, takové bych také chtěl,“ pomyslel si Skoček. Děti ho našísti neviděly, kdovi, jestli by mu neublížily.

Když přišla maminka domů, tak Skoček hned na ni, že by chtěl také takové kalhotky, jako měli taková ti, co šli kolem po dvou nohách. Maminka hned poznala, že to byly děti, velice se polekala, že se Skoček před ní neschoval, a prikázala mu, aby byl raději zticha. Ale Skoček nedal pokoj a nedal, až si maminka povzdychla, že tedy spolu zajdou na polní jarmark a zkusí nějaké kalhotky koupit.

V den jarmarku sbalila maminka do uzlíčku deset mrkviček a šli. Na jarmarku viděli plno stánků, kde zvířátka obchodovala. Ale nebylo to takové obýčejné obchodování. Neplatilo se penězi, jen se jedny věci vyměňovaly za jiné. Každý nabízel to, co měl, a bral si to, co potřeboval, a to tak, že ani nevydělal, ani neprodělal.

Šli, proplétali se mezi stánky, až našli ten pravý. Na pultě byly vystaveny pěkné kalhotky různých barev a bílá koza za pultem čekala na zákazníky. Na jedněch červených kalhotkách mohl Skoček oči nechat.

„Co stojí tyhle červené kalhotky?“ zeptala se Skočkova maminka.

„Dvě hlávky zelí,“ odpověděla bílá koza.

„No totototo,“ podíval se Skoček.

„Nemám zelí,“ řekla Skočkova maminka, „mám jen deset mrkviček.“

„Tak si to někde rozměňte,“ zamečela bílá koza a obrátila se k dalšímu zákazníkovi.

„Co naděláme, podíváme se, kdo má zelí.“

Šli, proplétali se mezi stánky, až našli ten pravý. Na pultě byly vystaveny pěkné hlávky zelí a tmavá kačenka za pultem čekala na zákazníky.

„Co stojí tahle hlávka zelí?“ zeptala se Skočkova maminka.

„Tři mrkvičky a čtyři hrachové lusky,“ odpověděla tmavá kačenka.

„No totototo,“ podíval se Skoček.

Maminka se nerozhodně zastavila a pak se obrátila na Skočka. „Víš co? Ty červené kalhotky bys ani neměl mít, bylo by tě zdaleka vidět a to pro divoké králíčky není zdravé. Pojď, podíváme se na jiné.“

Šli, proplétali se mezi stánky, až našli ten pravý. Na pultě byly stále ještě vystaveny pěkné kalhotky různých barev a bílá koza za pultem čekala na zákazníky. Na jedněch zelených kalhotkách mohl Skoček oči nechat.

„Co stojí tyhle zelené kalhotky?“ zeptala se Skočkova maminka.

„Když mi dáte hlávku zelí, dvě mrkvičky a čtyři hrachové lusky, jsou vaše,“ odpověděla bílá koza.

„No totototo,“ podíval se Skoček.

Maminka se obrátila na Skočka. „Víš co? Ty zelené kalhotky by ti neslušely. Podíváme se na jiné.“

„Ještě tu mám žluté, ty jsou o tři hrachové lusky dražší dražší, a modré, ty jsou o mrkvičku levnější“ dodala bílá koza.

„No totototo,“ podíval se Skoček.

V polici ležely ještě sedě chlupaté kalhotky. Také na nich mohl Skoček oči nechat.

„A co támhlety sedě chlupaté kalhotky?“ zeptala se Skočkova maminka.

„Ty jsou za osm mrkviček.“

„No totototo,“ podíval se Skoček.

„To je ono!“ zajasala Skočkova maminka a ty sedě chlupaté kalhotky koupila.

Skoček si ty své nové sedě chlupaté kalhotky hned oblíkl a byl s nimi náramně spokojený. Ostatně divočet králíček jiné kalhotky ani nenosí. V červených by je bylo zdaleka vidět a to pro divoké králíčky není zdravé, zelené by jim neslušely a ty žluté a modré vlastně také ne.

A co udělal Skoček a jeho maminka s těmi dvěma mrkvičkami, co jim z nákupu zbyly? To není těžké uhadnout, když byli z toho nakupování takoví utrmácení a hladoví.